

Hrom do petice?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 16 Květen 2008 03:00

Nedávno se mi dostala do počítače petice přeposílaná mladou písničkářkou, o které se dost píše a mluví. Obsahovala prohlášení hnutí Greenpeace určené americkému Kongresu, protestující proti americkému radaru na našem území.

Vzpomněl jsem si na jeden týden, kdy se v celé republice manifestačně podepisovaly dvě petice. Jedna tleskala "hodným" sovětským raketám umístovaným na našem území, a druhá odsuzovala "zlé" americké rakety namířené proti těm našim "hodným".

Ještě dřív chodily prádelní koše dopisů do budovy soudu a v nich pracující žádali pro vzdělanou a kultivovanou ženu trest smrti a soud "hlas lidu" vyslyšel.

Pak přišla doba, kdy podpis petice znamenal celu předběžného zadržení a v nejlepším případě rozvázání pracovního poměru.

O letošním 1. máji chodili ulicemi zahalení anarchisté, hlásající stát bez zákonů a státního aparátu, náckové s plnou hubou vlastenectví, mladí komunisté nebo jejich starší souvěrci naslouchající veršům v podání Jiřiny Švorcové.

Svoboda projevu má svůj líc i rub. Před 40 roky jsem dost dobře nechápal hořící auta v Paříži, kdy studenti protestovali jedním dechem proti válce ve Vietnamu i proti zákazu společného bydlení kluků a děvčat na kolejích.

Dnes, téměř dvacet let po "cinkání klíčů", je tu nová generace. Připomínky starých petic jsou pro ni jen dějepisem, popřípadě tlacháním starých zbrojnošů.

Asi i proto se tato generace dá získat pod prapory anarchie, komunismu, neonacismu či bůhvíjaké ještě. Tato generace to nemá, a nebude mít lehké i proto, že svoboda s sebou nese i samostatnost v nesení vlastní kůže na trh bez státního dohledu, ale i bez státních berlí, které nenechají padnout ty hodné a poslušné.

Hrom do petice?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 16 Květen 2008 03:00

Snažím se generaci svých dětí chápat, ale doručenou petici jsem nepodepsal. Jsem svobodný ve svých rozhodnutích. Před 63 roky umírali poslední muži té velké země za mořem proto, abychom my mohli žít. Rakety té velké země byly silnější, než rakety země, která nás 40 let nutila držet hubu a krok. Bez nich by ono "cinkání klíči" skončilo pod rachotem tanků. Proto v rámci své svobody onu petici nepodepíšu. Mám obavy, že další klíče by nemusely mít své majitele.